

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 46 [791] | Субота, 20 листопада 1982 року | Ціна 2 коп.

ЩЕ ТІСНІШЕ ЗГУРТОВУЮЧИСЬ
НАВКОЛО ПАРТІЇ, ЇЇ ЛЕНІНСЬКОГО
ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ І ЙОГО
КОЛЕКТИВНОГО КЕРІВНИЦТВА,
РАДЯНСЬКІ ЛЮДИ ЗАЯВЛЯЮТЬ
ПРО СВОЮ ПІДТРИМКУ ПОЛІТИКИ
ПАРТІЇ, ПРО СВОЄ БЕЗМЕЖНЕ
ДОВІР'Я ДО НЕЇ.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

12 листопада 1982 року відбувся позачерговий Пленум Центрального Комітету КПРС.

За дорученням Політбюро ЦК Пленум відкрив і виступив з промовою член Політбюро ЦК КПРС, секретар ЦК КПРС тов. Андропов Ю. В.

У зв'язку з кончиною Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва члени Пленуму ЦК вшанували пам'ять Леоніда Ілліча Брежнєва хвилиною скорботного мовчання.

Пленум ЦК відзначив, що Комуністична партія, радянський народ, усе прогресивне людство зазнали тяжкої втрати. З життя пішов видатний діяч Комуністичної партії, Радянської держави, міжнародного комуністичного, робітничого і національно-визвольного руху, полум'яний борець за мир.

Леонід Ілліч Брежнєв, перебуваючи в рядіх ленінської Комуністичної партії більше 50-ти років, з них 18 років на посту її керівника, вніс величезний вклад у зміцнення монолітності її рядів, політичної, соціально-економічної та оборонної могутності Радянського Союзу. Винятково великою є його роль у зміцненні миру і міжнародної безпеки. Ім'я Леоніда Ілліча Брежнєва, з яким безпосередньо зв'язані великі звершення в житті нашої країни, — індустріалізація і колективізація сільського господарства, історична перемога радянського народу у Великій Вітчизняній війні, післявоєнна відбудова народного господарства нашої Батьківщини, дослідження космосу, всі успіхи в розвитку економіки, науки і культури Ра-

дянської держави, назавжди увійшло в історію Комуністичної партії Радянського Союзу, нашої великої Батьківщини.

Учасники Пленуму ЦК висловили глибоке співчуття рідним та близьким покійного.

Пленум ЦК розглянув питання про обрання Генерального секретаря ЦК КПРС.

За дорученням Політбюро ЦК виступив з промовою член Політбюро ЦК КПРС, секретар ЦК КПРС тов. Черненко К. У. Він вніс пропозицію обрати Генеральним секретарем ЦК КПРС тов. Андропова Ю. В.

Генеральним секретарем Центрального Комітету КПРС Пленум одностайно обрав тов. Андропова Юрія Володимировича.

Потім на Пленумі виступив Генеральний секретар ЦК КПРС тов. Андропов Ю. В. Він висловив сердечну вдячність Пленуму ЦК за виявлене високе довір'я — обрання його на пост Генерального секретаря ЦК КПРС.

Тов. Андропов Ю. В. запевнив Центральний Комітет КПРС, Комуністичну партію, що докладе всіх своїх сил, знань і життєвого досвіду для успішного виконання накресленої в рішеннях XXVI з'їзду КПРС програми комуністичного будівництва, забезпечення наступності в розв'язанні завдань дальшого зміцнення економічної та оборонної могутності СРСР, підвищення добробуту радянського народу, зміцнення миру, в здійсненні всієї ленінської внутрішньої і зовнішньої політики, яка проводилась при Л. І. Брежнєві.

На цьому Пленум закінчив свою роботу.

Генеральний секретар ЦК КПРС Юрій Володимирович АНДРОПОВ

Юрій Володимирович Андропов народився 15 червня 1914 року в сім'ї залізничника на станції Нагутська Ставропольського краю. Освіта вища. Член КПРС з 1939 року.

Шістнадцятирічним комсомольцем Ю. В. Андропов був робітником у м. Моздок Північно-Осетинської АРСР. Потім його трудову біографію продовжилась на судах Вольського пароплавання, де він працював матросом.

З 1936 року Ю. В. Андропов — на комсомольській роботі.

Його було обрано звільненням секретарем комсомольської організації технікуму водного транспорту в м. Рибінську Ярославської області. Невдовзі його висунули на посаду комсорта ЦК ВЛКСМ судноверфі ім. Володарського в м. Рибінську. В 1938 році комсомольці Ярославської області обирають Ю. В. Андропова першим секретарем Ярославського обкому ВЛКСМ. У 1940 році Ю. В. Андропов обирається першим секретарем ЦК ЛКСМ Карелії.

З перших днів Великої

Вітчизняної війни Ю. В. Андропов — активний учасник партизанського руху в Карелії. Після визволення в 1944 році міста Петрозаводська від фашистських загарбників Ю. В. Андропов — на партійній роботі. Він обирається другим секретарем Петрозаводського міського партії, а в 1947 році — другим секретарем ЦК Компартії Карелії.

У 1951 році Ю. В. Андропов за рішенням ЦК КПРС переводиться в апарат ЦК КПРС і призначається інспектором, а потім завідувачем підвідділом ЦК КПРС.

У 1953 році партія направляє Ю. В. Андропова на дипломатичну роботу. Кілька років він був надзвичайним і повноважним послом СРСР в Угорській Народній Республіці.

У 1957 році Ю. В. Андропов був висунутий завідувачим відділом ЦК КПРС.

На XXII і наступних з'їздах партії Ю. В. Андропов обирається членом Центрального Комітету КПРС.

У 1962 році Ю. В. Андропов обирається секретарем ЦК КПРС.

У травні 1967 року Ю. В. Андропов призначається головою Комітету державної безпеки при Раді Міністрів СРСР. У червні того ж року він обраний кандидатом у члени Політбюро ЦК КПРС.

У травні 1982 року Ю. В. Андропов був обраний секретарем ЦК КПРС.

З квітня 1973 року Ю. В. Андропов — член Політбюро ЦК КПРС. Юрій Володимирович Андропов — депутат Верховної Ради СРСР ряду скликань. На всіх постах, де з волі партії працював Ю. В. Андропов, проявлялась його відданість великій справі Леніна, партії. Він відає всі свої сили, знання і досвід втіленню в життя рішень партії, боротьбі за торжество комуністичних ідей.

За великі заслуги перед Батьківщиною Ю. В. Андропову — визначному діячеві Комуністичної партії і Радянської держави — в 1974 році присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці. Він нагороджений чотирма орденами Леніна, орденами Жовтневої Революції, Червоного Прапора, трьома орденами Трудового Червоного Прапора і медалями.

ТЯЖКА ВТРАТА

Глибоко сумують радянські люди, все прогресивне людство у зв'язку з кончиною Леоніда Ілліча Брежнєва — видатного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, міжнародного комуністичного і робітничого руху, Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР.

У Колонний зал Будинку Спілок віддати останню шану Леоніду Іллічу Брежнєву прийшли учасники Пленуму Центрального Комітету КПРС. У скорботному мовчанні вони прощалися з Леонідом Іллічем.

У почесній варті — товариші Ю. В. Андропов, М. С. Горбачов, В. В. Гришин, А. А. Громико, Д. А. Кунаєв, Г. В. Романов, М. О. Тихонов, Д. Ф. Устинов, К. У. Черненко, В. В. Щербинський, Г. А. Алієв, П. Н. Демічев, В. І. Долгих, Т. Я. Кисельов, В. В. Кузнецов, Б. М. Пономарьов, Ш. Р. Рашидов, М. С. Соломенцев, Е. А. Шеварднадзе, М. В. Зимянін, І. В. Капітонов, К. В. Русаков.

Керівники Комуністичної партії і Радянської держави висловили глибоке співчуття рідним і близьким покійного.

...Нескінченим потоком через Колонний зал, задріпаний червоно-чорними полотнищами, йшли у траурні

дні трудящі Москви — робітники, службовці, представники партійних, радянських і громадських організацій, колгоспники і робітники радгоспів Підмосков'я, студенти, учні.

На траурних мітингах, які відбулися по всій країні, трудящі з боєм говорили про тяжку втрату, заявляли про вірність ленінським ідеалам, прагнення ще тісніше згуртуватися навколо Комуністичної партії, її бойового штабу — Центрального Комітету КПРС.

Комуністи, всі радянські люди запевняли, що життя і діяльність Леоніда Ілліча Брежнєва буде для них прикладом вірного служіння КПРС, Радянській державі. Вони гаряче схвалювали рішення позачергового Пленуму ЦК КПРС і заявляли про рішучість відповісти на Звернення ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Ради Міністрів СРСР до Комуністичної партії, до радянського народу самовідданою працею в ім'я виконання планів комуністичного будівництва.

Міжнародна громадськість висловила глибоку скорботу в зв'язку з кончиною Леоніда Ілліча Брежнєва — найвизначнішого політичного і державного діяча сучасності. Визначні державні і громадські зарубіжні діячі, преса

різних країн відзначили неминущі заслуги Л. І. Брежнєва у формуванні і проведенні політики КПРС.

Засоби масової інформації широко повідомили про позачерговий Пленум Центрального Комітету КПРС, який відбувся в Москві. Пленум, зазначає преса, підкреслив рішучість КПРС, всього радянського народу зробити все для успішного виконання накресленої в рішеннях XXVI з'їзду КПРС Програми комуністичного будівництва, забезпечення наступності в розв'язанні завдань дальшого зміцнення економічної та оборонної могутності СРСР, підвищення добробуту радянського народу, зміцнення миру, в здійсненні всієї ленінської внутрішньої і зовнішньої політики, яка проводилась при Л. І. Брежнєві.

На адресу Центрального Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР надійшли численні глибокі співчуття від партійних, радянських, громадських організацій, трудових колективів країни, від глав зарубіжних держав усіх континентів, від керівників комуністичних і робітничих партій, визначних політичних і громадських діячів країн світу.

(ТАРС).

Похорон Леоніда Ілліча БРЕЖНЕВА

ТРАУРНИЙ МІТИНГ НА КРАСНІЙ ПЛОЩІ

З почуттям глибокої скорботи радянський народ 15 листопада проводжав в останню путь Леоніда Ілліча Брежнєва — видатного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, міжнародного комуністичного і робітничого руху, Генерального секретаря ЦК КПРС, Голову Президії Верховної Ради СРСР.

...Колонний зал Будинку Спілок. В останню почесну варту біля труни покійного стають керівники Комуністичної партії і Радянської держави.

Траурну вахту несли члени комісії по організації похорону.

11 година. У залі залишаються рідні та близькі Л. І. Брежнєва. Останні хвилини прощання.

Під звуки траурних мелодій труну з тілом Л. І. Брежнєва виносять з Колонного залу і встановлюють на артилерійський лафет. Кортеж повільно прямує на Красну площу.

У траурній процесії за труною Л. І. Брежнєва в скорботному мовчанні йдуть керівники Комуністичної партії і Радянської держави, члени комісії по організації похорону, рідні та близькі покійного, міністри, відповідальні працівники ЦК КПРС, ММК КПРС і виконкому Московської Ради, представники громадськості.

Попереду процесії — сотні вінків, покладених у Будинку Спілок від ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР, союзних республік, країв і областей, партійних, радянських і громадських організацій, від трудових колективів

країни. Тут же — вінки від зарубіжних делегацій.

На червоних атласних подушечках несуть радянські нагороди і нагороди зарубіжних держав, яких удостоєний Л. І. Брежнєв за свою багатогранну діяльність на посту керівника Комуністичної партії і Радянської держави.

Красна площа заповнена народом. У чіткому строю — частини військ Московського гарнізону. Над їх колонами схилені бойові прапори.

Траурна процесія зупиняється біля Мавзолею. Труну з лафета переносять на постамент.

На центральну трибуну Мавзолею піднімаються товариші Ю. В. Андропов, М. С. Горбачов, В. В. Гришин, А. А. Громико, Д. А. Кунаєв, Г. В. Романов, М. О. Тихонов, Д. Ф. Устинов, К. У. Черненко, В. В. Щербицький, Г. А. Алієв, П. Н. Демічев, В. І. Долгих, Т. Я. Кисельов, В. В. Кузнецов, Б. М. Пономарьов, Ш. Р. Рашидов, М. С. Соломенцев, Е. А. Шеварднадзе, М. В. Зимянін, І. В. Капітонов, К. В. Русаков, члени комісії по організації похорону.

На гостьових трибунах — члени і кандидати в члени ЦК КПРС, члени Центральної ревізійної комісії КПРС, депутати Верховних Рад СРСР і РРФСР, представники партійних, радянських і громадських організацій, воєначальники, передовики виробництва.

Тут же — численні зарубіжні делегації, які прибули на похорон Л. І. Брежнєва. Серед них — партійно-державні делегації соціалістичних країн, керівники кому-

ністичних і робітничих партій країн усього світу, глави держав з усіх континентів, представники міжнародних організацій.

Траурний мітинг відкрив Генеральний секретар ЦК КПРС Ю. В. Андропов.

Потім виступили член Політбюро ЦК КПРС, Міністр оборони СРСР Маршал Радянського Союзу Д. Ф. Устинов, президент Академії наук СРСР А. П. Александров, шліфувальник Московського заводу лічильно-аналітичних машин В. В. Пушкарьов, перший секретар Дніпродзержинського міського Компартії України О. Ф. Гордієнко.

Мітинг закінчений. Керівники Комуністичної партії і Радянської держави спускаються з трибуни Мавзолею, підходять до постаменту з труною Л. І. Брежнєва. Процесія прямує до Кремлівської стіни.

12 годин 45 хвилин. Труну з тілом покійного повільно опускають у могилу.

Під звуки Державного Гімну СРСР гримлять гарматні залпи. У ці ж хвилини артилерійський салют проводиться в столицях союзних республік, у містах-героях Ленінграді, Волгограді, Одесі, Севастополі, Новоросійську, Керчі, Тулі, у фортеці-герої Бресті, а також у містах Калінінграді, Львові, Ростові-на-Дону, Куйбишеві, Свердловську, Новосибірську, Читі, Хабаровську, Владивостоці, Североморську, Дніпропетровську, Запоріжжі і Дніпродзержинську.

У траурній скорботі замерла вся країна. На п'ять хвилин зупинилась робота підприємств і організацій. На фабриках і заводах, на

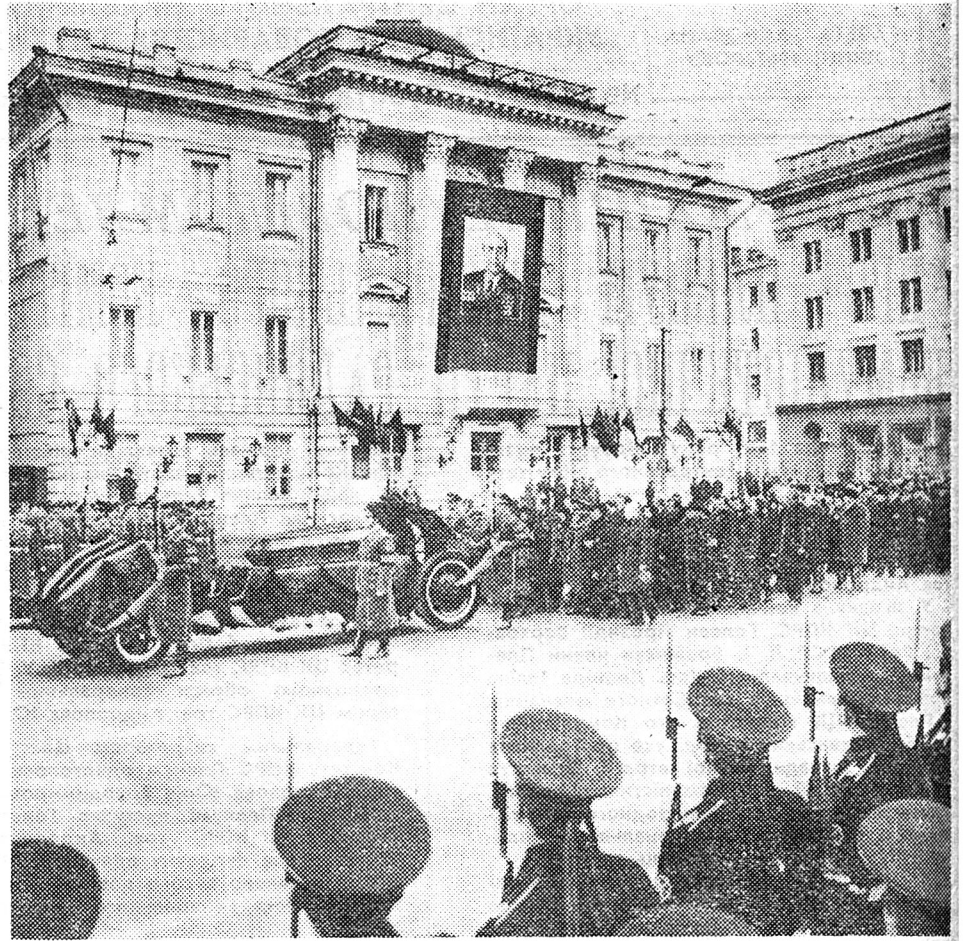
залізницях, суднах морського і річкового флоту було дано тривхвилинний салют гудками.

Керівники Комуністичної партії і Радянської держави знову піднімаються на трибуну Мавзолею.

Карбуючи крок, перед Мавзолеєм проходять частини військ Московського гарнізону. Вони віддають останню військову шану керівникові партії і держави, Голові Ради Оборони СРСР Мар-

шалу Радянського Союзу. Життя і діяльність Л. І. Брежнєва буде завжди надихаючим прикладом вірного служіння Комуністичній партії і радянському народові.

(ТАРС).

Траурна процесія направляється до Красної площі.

Фотохроніка ТАРС.

ПРОЩАЛЬНИЙ УКЛІН УКРАЇНИ

Разом з москвичами, разом з усім радянським народом прощалися 15 листопада трудящі України з полум'яним марксистом-ленінцем, видатним керівником Комуністичної партії і Радянської держави, найвизначнішим діячем міжнародного комуністичного і робітничого руху, невтопним борцем за мир і дружбу народів Леонідом Іллічем Брежнєвим.

Відаючи данину пам'яті славного сина ленінської партії і соціалістичної Батьківщини, робітники, колгоспники, службовці — члени Українського товариства глухих — заявили про свою рішучість ще тісніше згуртуватися навколо ленінського Центрального Комітету КПРС, зробити все, щоб з кожним днем ще більше розцвітала наша країна, зростала її економічна і оборонна могутність.

КИЇВ. У скорботні години прощання затихли вулиці і площі столиці України. На будинках — у траурному обрамленні портрети Леоніда Ілліча Брежнєва. Приспущено державні прапори СРСР і УРСР. Посуворішала і головна магістраль Києва — Хрещатик. Вшанувати пам'ять Леоніда Ілліча сюди прийшли тисячі людей.

Багато з них зустрічалися з Леонідом Іллічем у травні 1981 року, коли він приїжджав у Київ, щоб узяти участь в урочистому відкритті меморіального комплексу «Український державний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років». Тоді тут, на площі Жовтневої революції, він тепло розмовляв з киянами.

Любов і повага киян до Леоніда Ілліча Брежнєва дісталися яскравий вияв у присвоєнні йому звання «Почесний громадянин міста Києва». Цим званням і медаллю «В пам'ять 1500-річчя Києва» відзначено величезний вклад Леоніда Ілліча в економічний і соціально-культурний розвиток сто-

либким болем відізвався в серці кожного трудівника Дніпровського металургійного заводу імені Ф. Е. Дзержинського гудок рідного підприємства. Низько схиливши голову, застигли біля доменних і мартеновських печей, прокатних станів металурги. У глибокому мовчанні попрощалися вони з видатним керівником Комуністичної партії і Радянської держави Л. І. Брежнєвим, чия робітничка біографія починалась на цьому заводі.

У скорботний для всього нашого народу день колективів провів трудову вахту пам'яті Л. І. Брежнєва. З повною віддачею працювали всі цехи легендарної Дзержинки. Країна одержала високоякісну продукцію, що йде на зміцнення її економічної і оборонної могутності в ім'я миру на землі.

— Велика втрата, якої зазнали радянський народ, усе прогресивне людство, — сказав газівник доменного цеху, Герой Соціалістичної Праці І. А. Чернецький. — Але такі люди, як Леонід Ілліч, продовжують жити і завжди будуть разом з нами.

Недавно на прохання ветеранів Дзержинки відновлено гудок, який усі ці роки зберігався в заводському музеї. Його закличний голос знову звучить над містом. Життя колективу за заводським гудком триває.

Вахту пам'яті Леоніда Ілліча Брежнєва несли і нечуючі трудівники Дніпродзержинського учбово-виробничого підприємства.

ДОНЕЦЬК. Траурна тиша змінила о 12 годині 45 хвилин звичний гуркіт працюючих машин і механізмів. Разом з усією країною, яка проводила в останню путь Леоніда Ілліча Брежнєва, застигли в скорботному мовчанні на своїх робочих місцях трудівники виробничого об'єднання «Електроманіт». Зупинились конвеєрні лінії.

— У ці хвилини думками і почуттями всі ми були на Красній площі, — сказала слюсар-складальниця Олена Анатоліївна Буханець. — Прощаючись з великим сином Країни Рад, ми віддаємо данину його неминущим заслугам перед партією і народом. Кожна радянська людина відчула у своїй долі результати величезних перетворень, в яких проявився видатний організаторський талант Леоніда Ілліча.

Безмірно тяжкою є втрата, скорботним — прощання з дорогим Леонідом Іллічем Брежнєвим. Але ми клянемось, що завжди будемо вірні великій справі боротьби і творення, який він присвятив своє життя. Наступність курсу партії була підтверджена на позачерговому Пленумі ЦК КПРС. Трудящі Донбасу сповнені рішучості своєю працею ще сильніше зміцнювати економічну могутність Радянської Батьківщини — надійного оплоту миру на планеті.

ОДЕСА. Над акваторією Одеського морського торгового порту протягом трьох хвилин звучали прощальні гудки суховантажних суден «Медногорск», «Маринск»,

«Капитан Вислобоков», науково-дослідного судна «Академик Сергей Королев», пасажирського лайнера «Грузія», що ошвартувались біля його причалів. У скорботну мелодію влились гудки з потужних гаваней Іллічівськ і Південний. Зупинивши безперервний транспортний конвеєр, трудівники Чорноморського морського пароплавства разом з усією країною салютували в ці хвилини вірному синові Комуністичної партії і радянського народу Леоніду Іллічу Брежнєву, проводжаючи його в останню путь.

— Великою є наша втрата і кращою пам'яттю про Леоніда Ілліча Брежнєва буде самовіддана праця в ім'я торжества великої ленінської справи, який він присвятив своє життя, — підкреслив боцман теплохода «Медногорск» М. І. Головатенко. — Вирушаючи в черговий рейс до берегів дружньої Індії, ми, моряки, будемо й надалі зміцнювати радянсько-індійську дружбу і співробітництво, міцні основи яких заклав Леонід Ілліч. Уособлюючи миролюбний зовнішньополітичний курс нашої держави, судна пароплавства курсуватимуть у сотні гаваней країн усіх континентів.

Радіограми, що надходять в Одесу з просторів Світового океану, де несуть вахту екіпажі суден, свідчать про прагнення моряків-чорноморців ще міцніше згуртувати свої ряди навколо рідної Комуністичної партії, її ленінського Центрального Комітету, відзначити трудовими зверненнями 60-річчя утворення СРСР.

Напередодні святкування 65-ї річниці Великого Жовтня Ворошиловградський обласний УТОГ провів атестацію працівників культзакладів.

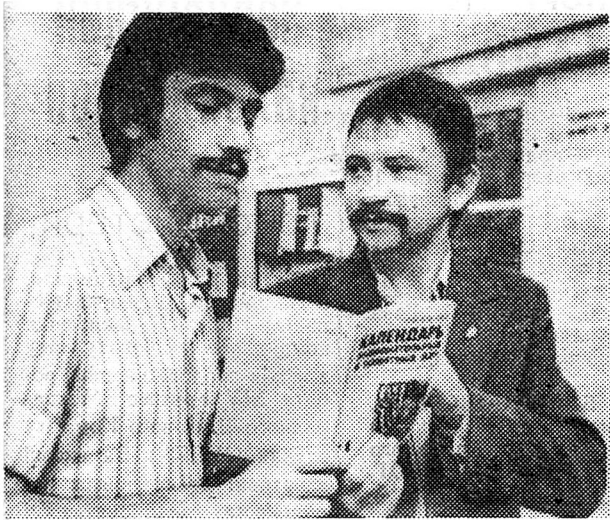
Цьому важливому заходу передувала певна підготовча робота. Було затверджено графік, створено атестаційну комісію, віддруковано білетин-анкети. Голова обласного

АТЕСТОВАНО КУЛЬТАРНИЙЦІВ

Т. А. Пиликіна, члени президії, голова місцевому профспілки Л. Мосцева під час проведення семінарів, розширених засідань президії, а також під час виїздів у будинки культури області мали бесіди з культурними працівниками, зивчали досвід їх роботи, що дало можливість ближче познайомитися з працівниками, встановити їх ділові якості, проаналізувати досягнення й упущення в ідеологічній, політико-виховній роботі.

Серед 24 чоловік, які займають посади директорів, художніх керівників і перекладачів, атестовано 19. Переважна більшість з них одержала добрі оцінки. Атестаційна комісія закликала культармійців і надалі керуватися у своїй повсякденній роботі настановами і вказівками партійних та урядових документів, поліпшуючи якість та ідейну спрямованість політико-виховної, культурно-масової роботи.

Н. СЕЛЮТІНА.
м. Ворошиловград.

Добрими справами зарекомендували себе у праці члени нашого Товариства О. Агінов — робітник ремонтно-будівельного управління та В. Здоровецький — трудівник Миколаївського учбово-виробничого підприємства.

Вдень на підприємстві, а увечері обох їх можна побачити у бібліотеці обласного Будинку культури для глухих. Вони прагнуть дізнатися про новини, що відбулися у нашій країні за рубежом.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

ЛЮДИ НАШОГО ТОВАРИСТВА

ЧЕСТЬ ВУТИ ПОПЕРЕДУ

Закінчивши школу, Геннадій Благодиренко, як і більшість його ровесників, пішов трудитися на підприємство. Спочатку працював майстром пошиття пальт на учбово-виробничому комбінаті м. Жданова, а потім перейшов на завод «Важмаш». Тут під опікою свого першого наставника К. І. Іванова досконало опанував професію слюсаря-інструментальника.

Останні 12 років Геннадій Федорович трудиться на Жданівському філіалі Долинського виробничого об'єднання «Електромагніт». Він швидко ознайомився з виробництвом, вдосконалив свою майстерність.

Нині керівники механічної ділянки доручають йому найскладніші роботи по виготовленню пристосувань для робочих місць складальників та штампувальників. Вагомий внесок передовика виробництва і у виготовлення нестандартизованого об-

ладнання. Останній його виріб — багатодисковий ножниця — з успіхом застосовують робітники підприємства.

Геннадій Благодиренко — один з кращих раціоналізаторів.

— Пам'ятним для мене був день, коли я довідався, що замість двохів та черепиці, ми будемо виготовляти більш складну продукцію, — пригадує виробничник. — Сьогодні навіть важко полічити, скільки пристосовувань я виготовив для РПУ-2.

Працювати самому високоефективно і якісно — для Геннадія Федоровича цього недостатньо. Важливо, щоб твоє вміння, майстерність і досвід запозичили інші, зокрема, молоді трудівники.

Як наставник, Геннадій Федорович ввів на самостійну дорогу не одного юнака. І нині добрим словом згадують його колишні підопічні: Сергій Котешко та Валерій Перепеленко. Бо у

нього є чому повчитися. Пишається молоді тим, що їх старший товариш неодноразово виходив переможцем соціалістичного змагання, а його портрет занесено на Дошку Пошани.

Нині трудівник працює над виготовленням пристосування до реле РП-21, освоєння нової моделі якого незабаром розпочнеться на підприємстві.

Багато років підряд Г. Ф. Благодиренко брав участь у роботі драматичного гуртка при Будинку культури. Він знаходив час, щоб поцікавитися, які успіхи у дочки, котра навчається у балетній школі.

Славними успіхами зустрів трудівник свято Великого Жовтня. Радісно стає від того, що усе заплановане виконано. Значить, у загальних успіхах колективу є і твоя частка сумлінної праці.

Л. ШУМИЛОВА,
заст. директора
Жданівського філіалу
ДВО «Електромагніт».

ПИШАЮТЬСЯ БАТЬКОМ

Знайти домівку Йосипа Миколайовича Івашкевича у селі Квітневому не становило особливих труднощів. Цього чоловіка тут знає кожен. І кожен може чимало хороших розповісти про його ставлення до роботи, про його дружну і роботящу родину.

У дитинстві Йосип Миколайович втратив слух і мову, але хлопця це не надломало. Він продовжував навчання у спецшколі-інтернаті. І так поступово, долаючи труднощі, зумів здобути перемогу над собою, відчувати себе повноцінною і щасливою людиною.

Одружився, виховав трьох дітей. Дочки працюють в місті, а син Анатолій набув хліборобської спеціальності і працює трактористом у колгоспі імені ХХ з'їзду КПРС. Дружина Камілія Гордієва також трудиться різноробочою в цьому господарстві.

Мир і злагода панують у родині. Діти люблять свого батька. Я це помітив, коли син із задоволенням і не прихованою радістю показував мені нагороди батька. В акуратному стосі паперів лежали Грамота Київського обласного управління сільськогосподарства та обкому профспілки, грамоти дирекції, парткому і робіткому Сквирської обласної організації селекційної станції овочівництва, де Й. М. Івашкевич трудиться останні шість років, Грамота президії Київського облвідділу УТОГ.

І всі ці нагороди за працю, чесну і самовіддану, яка стала для рядового робітника відділку «Квітневе» головним смыслом життя.

— Ми на нього повністю покладаємося, — сказав мені головний агроном наукової установи Володимир Кузьмич Гальчинський. — Там, де Йосип Миколайович, завжди порядок.

Характеристика схвальна. І заслужив її цей стараний чоловік не за день і не за рік. Щодня і сьогодні він намагався працювати так, щоб ним були задоволені. Дуже до вподоби йому, коли керівники і спеціалісти станції не мають ніяких нарікань до його роботи.

Починаючи з ранньої весни і до глибокої осені, Й. М. Івашкевич доглядає насаджень городніх культур — ділянки цибулі, моркви, часнику, капусти та інших овочів.

І в тому, що колектив рілників цього відділку рік-у-рік вирощує і збирає щедрий врожай городніх є певна заслуга і Йосипа Миколайовича. За бездоганне виконання своїх обов'язків його неодноразово заохочували грошовими преміями.

У вільний від роботи час Й. М. Івашкевич любить читати. Цікавлять його події, що відбуваються у світі, художня література.

Минають будні і свята, минають роки, Йосип Миколайович ще більше заховається у життя, ще більше проймається радістю від усвідомлення своєї причетності до створення народного достатку.

В. ЯНІШЕВСЬКИЙ,
кореспондент райгазети
«Ленінська правда».
м. Сквирі
Київської області.

Двадцять шість років працює верстатником на Дрогобицькому УВП Р. В. Соляник. Йому присвоєно четвертий виробничий розряд, а продукція, що її виготовляє передовий трудівник, тільки відмінної якості.

Роман Васильович неодноразово виборював першість у соціалістичному змаганні, нагороджувався грамотами. Він бере активну участь у впровадженні заходів з нової техніки, спрямованих на поліпшення організації праці та якості продукції.

Р. В. Соляник освоїв суміжну професію рамника, є одним із кращих наставників молоді.

Фото М. ІВАНЕНКА.

НА ШКІЛЬНОМУ МЕРИДІАНІ

ДОКИ ДИРЕКТОР був зайнятий своїми клопотами, я милувався вічно-зеленими ялинками, білокорими березами, стрункими тополями, різнобарвними трояндами і не вірилося, що я всього-навсього на околиці Ужгорода, на подвір'ї спецшколи-інтернату глухих дітей, а не на території якогось вишуканого санаторію. Я кажу «вишуканого», бо мало в якому закладі, навіть спеціально призначеному для відпочинку, вдасться побачити те, що є на подвір'ї звичайної, водночас — незвичайної школи. Вона вирізняється з-поміж інших саме тим, що тут діти під керівництвом вчителів власноручно творять красу, вирощують квіти і дерева, овочі та фрукти і вміло доглядають за ними.

Як тільки звільнився директор школи Степан Федорович Шуба, ми пішли в теплично-парникове господарство. Володар цього райського куточка, де цілорічно дишає весною, Володимир Йосипович Сайков був зайнятий роботою, але знайшов час, щоб задовольнити мій інтерес.

— Питаєте, що ми тут вирощуємо? — випрямився біолог під скляним дахом і продовжував: — Та маємо, як бачите, понад сорок видів квітів, що ростуть десь у п'ятисах горщиках.

І вже Володимир Йосипович показує цілі колекції кактусів і фікусів, чудові калли, широколисті монстери. А про ніжнопелюсткові гербери, що чимось схожі на ромашки, розповідає з особливою теплою. Білі, жовті і рожеві ростуть вони в теплиці. А, виявляється, що це одна з найвибагливіших рослин. І саме гербери стали в школі традиційним подарунком в день народження кожного учня і вчителя.

Завжди допомагають Володимирі Йосиповичу члени гуртка юних квітників. Цього разу я застав за роботою Михайла Гангура, Світлани Ясіно, Михайла Йовбака, Гафію Канюс, Володимира Чопика, Михайла Терпая та інших юнатів. Кожен з них уміє правильно підготувати ґрунт, провести пересадку квітів, боротися з шкідниками рослин.

Під керівництвом В. Й. Сайкова школярі також вирощують у парникових рамах, яких є понад тридцять, розсаду різних овочів і фруктів, забезпечують нею пришкольну дослідну ділянку. І дозрівають тепер поряд зі школою гарні огірки і помідори, буряки і капуста та інші сільськогосподарські культури, які поповнюють меню учнівської їдальні.

Юні садівники разом з біологом В. Й. Сайковим зуміли виростити й лимони, які дають плоди, котрі за смаковими якостями нічим не відрізняються від тих, що вирощені в субтропічних і тропічних кліматичних умовах. Чимало праці доклашено й для того, щоб закласти ділянку, де вирощуються саджанці декоративних дерев та кущів, які незабаром прикрасять і без того гарну територію школи.

Володимир Йосипович ось уже більше двох десятиліть працює біологом, прищеплює дітям любов до зелених багатств рідної землі. З ним ми обходили подвір'я і він розповідав:

— Це алей троянд імені 60-річчя Великого Жовтня.

І приємно було йти вузькою доріжкою, обсадженою квітами, що виповнювали літнє повітря приємним ароматом.

— А це, — показував Володимир Йосипович в інший бік, — наш дендрарій імені 60-річчя ВЛКСМ.

І вже ми у парковому куточку з різними кущами та деревами.

— А в березовому гаю, — вступає в розмову директор школи, — восени навіть під березовики ростуть. За це його перейменували в березово-грибовий гай.

Звичайно, що за рік-два не провести таку велику роботу, яку здійснено в спецшколі-інтернаті. Для цього потрібний час і потрібні не одні руки. Це добре усвідомлює біолог В. Й. Сайков. І в нього багато помічників. Найперш, це вчителі Михайло Іванович Славик та Юрій Іванович Халахан. Вони з учнями виготовляють парникові рами і ящики, ведуть оброботку насаджень, їх підживлення. І головне — вчать дітей любити і примножувати природні багатства.

КРАСА — КЛЮЧ ДО СЕРДЕЦЬ

Досить було приглянутись до дітей під час огляду за насадженнями, одразу стало помітно, як усмішкою і радістю квітки учнівські обличчя. Приємно дивитися і на те, з якою дбайливістю і старанністю готували діти кошик квітів, щоб поставити до пам'ятника В. І. Леніну в обласному центрі. В школі існує давня і добра традиція: найкращі квіти, вирощені власними руками, дарувати Іллічу.

На подвір'ї спецшколи-інтернату ростуть дерева, цвітять запашні квіти, дозрівають на дослідній ділянці овочі і фрукти. Все це — праця педагогів і дітей, любов до якої прищеплюється з юних літ і несеться в серці крізь життя. Прищепити таку любов здатні лише люди безмежно віддані педагогічній справі, справі виховання підростаючого покоління. І відрадно, що такий колектив сформувався в Ужгородській спецшколі-інтернаті для глухих дітей. Одними з перших почали працювати вчителями Ніна Юрїївна Олексієнко, Віра Савівна Рядченко, Ніна Сергіївна Шевчук та інші. За плечима кожної з них — понад тридцятилітній педагогічний досвід. На них рівняються молоді педагоги, більшість з яких без відриву від виробництва закінчила дефектологічний факультет Київського педінституту ім. О. М. Горького. З-поміж них добре зарекомендувала себе Ганна Йосипівна Герзанич. Її недавно прийняли до лав Комуністичної партії. Тепер вона очолює слуховий кабінет і успішно справляється з покладеними на неї обов'язками.

Добре, що педагоги і вихователі спецшколи-інтернату систематично урізноманітнюють свою роботу і учням є чим зайнятися у вільний від навчання час. Власне, це теж навчання. Ось у гуртку «Умілі руки» зібрала дівчат вчителька швейної справи Софія Петрівна Брусо. Дві Оленки — Деруда і

Феніч, — ніби змагаються між собою в мистецтві вишивання, і квітне біле полотно квітами та візерунками. Роботами членів гуртка прикрашено столи їдальні та стіни і тумбочки спальних кімнат.

У школі добра слава йде і про учнівський ляльковий театр, про танцювальний і мовно-літературний гуртки. Виступи їхніх учасників завжди сприймаються з великим інтересом, проходять цікаво і корисно.

Окремо варто сказати про роботу учнівської студії образотворчого мистецтва, якою впродовж багатьох років керує Ангеліна Андріївна Турак — людина добра, чуйна і старанна. З роботами її вихованців я мав можливість познайомитися в республіканському піонерському таборі «Юний художник» і на виставці в обласному Палаці піонерів та школярів. Деякі роботи демонструвалися на обласній, республіканській, Всесоюзній і міжнародній виставках. Особливий хист до малювання проявляє Михайло Січка. Його творам притаманна казкова фантазія і стають вони з кожним роком досконалішими. Заслужений вчитель УРСР, лауреат обласної комсомольської премії імені Д. Вакарова, керівник студії образотворчого мистецтва Ужгородського Палацу піонерів та школярів Золтан Степанович Баконій, оцінюючи роботи вихованців Ангеліни Андріївни, сказав:

— Промінням незгасної краси осяяні малюнки, представлені на виставці студійцями спецшколи-інтернату глухих дітей. Ангеліна Андріївна вчить своїх вихованців помічати все красиве, глибоко заглядати в нього і дарувати людям красу.

Ужгородська спецшкола-інтернат чи не однією з перших в обласному центрі ділом відповідає на рішення травневого (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, на якому прийнято Продовольчу програму. Педагогічний колектив вирішив ще раціональніше використовувати кожен клаптик землі, а, щоб не пропадали харчові відходи, повним ходом іде будівництво свинарника. На його спорудженні на громадських засадах трудяться вчителі й учні. І того дня понад десять школярів разом з вихователем Дмитром Івановичем Меленцичем поралися на новобудові, акуратно складали цеглу, приводили в належний стан будівельний майданчик, працювали з насолодою і гордістю за те, що їм довірили виконувати роботу на об'єкті, що зводиться в основному на громадських засадах.

Залишаючи Ужгородську спецшколу-інтернат, я розмірковував над тим, що за останні роки побував у багатьох школах області, намагався пригадати бодай одну з-поміж них, де б приділяли стільки уваги прищепленню учням любові до праці, але не знаходив. Дехто може сказати, що в спецшколі-інтернаті інша специфіка роботи. Нехай буде так. Але посадити квітку, виростити деревце, доглядати за городом повинна вміти кожна дитина. От і хочеться, щоб цьому вчили всіх дітей і всього. Досвід уже є і його можна запозичити в ужгородців.

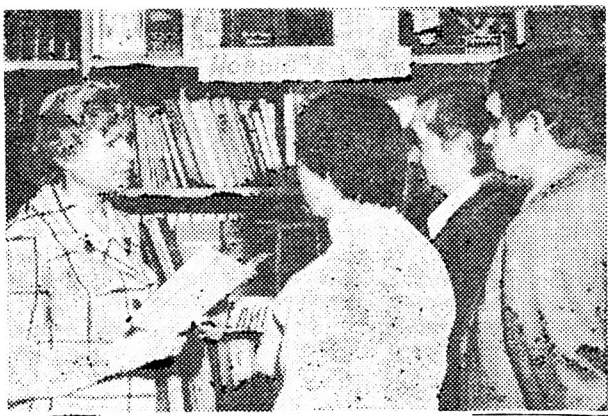
В. КОХАН,
письменник.

Охоче відвідують бібліотеку Запорізького будинку культури нечуючі трудівники підприємств міста. Привітно зустрічає їх тут бібліотекар Валентина Григорівна Яковлева.

Смаки найбільш активних читачів давно відомі їй, а тому запропонувати саме ту літературу, яка найбільш до вподоби відвідувачеві, не складає великих труднощів.

На знімку: В. Г. Яковлева (ліворуч) з читачами бібліотеки.

Фото Й. МІНЬКА.

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ — ГАЗЕТА ВІДПОВІДАЄ

ЦІЛЮЩА ЦИБУЛЯ

Розкажіть про цілющі властивості цибулі.

І. ТАРАН.

Київська область.

Цибуля містить вітаміни С і В₆. Крім того, вона містить лимонну, яблучну кислоту і ефірну олію, яка надає перу цибулі своєрідного гострого смаку й запаху. Хлорофіл, що обумовлює зелений колір листя рослини, у хімічному відношенні подібний до гемоглобіну крові.

Цибуля ріпчаста містить ефірну олію, досить багато цукрів, провітамін А і флавоноїд кверцетин. Вона поліпшує функцію секреторних

залоз, посилює кровообіг, особливо в капілярах, знижує артеріальний тиск. Застосовується при деяких формах коліту, при гіпертонічній хворобі, що перебігає на фоні атеросклерозу, при втраті апетиту, при атеросклерозі, загальній кволості після перенесених виснажувальних захворювань.

Цибуля-порей містить досить багато солей калію. Її рекомендують застосовувати хворим з відкладенням солей, ожирінням, нирково-кам'яною хворобою. Серед харчових особливе місце належить цибулі шнітту. Ця рослина з ніжними, тонкими,

зеленими, приємними на смак листками містить вітамін С. Цибуля-батун добре засвоюється організмом. В сімействі лілійних багато видів цибулі, однак їстівні лише деякі. Незнайомим видом дикої цибулі можна отруїтися.

Однак не всім і не завжди можна вживати цибулю. Рекомендують утримуватися від її вживання хворим на виразку шлунка і дванадцятипалої кишки, особливо, якщо ці захворювання перебігають при підвищеній кислотності. І все-таки цибуля дуже цілюща. «Цибуля від семи недуг», як говорять прислів'я.

А. ТУРОВА,

доктор медичних наук, професор.

КОЛИ МАМА ВДОМА

З інтересом читаємо відповіді на запитання читачів. Дуже просимо відповісти і нам. У нас троє дітей, найменший 17 листопада виповнився рік. Я зараз дома у відпустці по догляду за дитиною. Скажіть, будь ласка, чи маю я право продовжити цю відпустку, поки доньці виповниться рік і п'ять місяців?

В. ТОКАРЧУК,
доярка.

с. Кошлани
Оратівського району
Вінницької області.

У січні 1981 року партія і уряд прийняли постанову «Про заходи по посиленню державної допомоги сім'ям, що мають дітей». Цією постановою жінкам-матерям встановлено частково оплачувану відпустку по догляду за дитиною віком до одного року і додаткову відпустку без збереження зарплати по догляду за дитиною віком до одного року і додаткову відпустку без збереження зарплати по догляду за дитиною віком до півтора року. Право на згадані відпустки надаються працюючим матерям (у тому числі і жінкам-колгоспницям), які мають загальний трудовий стаж не менше одного року. Ті, що навчаються з відривом від

виробництва у вищих, середніх спеціальних, професійно-технічних навчальних закладах, а також в аспірантурі, клінічній ординатурі, на курсах і в школах підвищення кваліфікації, перекваліфікації та підготовки кадрів, користуються правом на ці відпустки незалежно від трудового стажу. Такі відпустки вводяться на Україні з 1 листопада 1982 року. Розмір допомоги по догляду за дитиною віком до 1 року в Українській РСР встановлений 35 карбованців на місяць.

Як частково оплачувана відпустка, так і відпустка без збереження утримання, може бути надана за заявою жінки повністю чи частинно у межах встановленого строку і повинна бути

оформлена наказом (розпорядженням) адміністрації. Час цих відпусток входить до всіх видів трудового стажу, коли від цього стажу залежить одержання будь-яких пільг, однак до стажу, який дає право на щорічні оплачувані відпустки, ці періоди не включаються.

При відсутності права на частково оплачувану відпустку (наприклад, через недостатність трудового стажу) адміністрація зобов'язана надати жінкам на їх прохання відпустку без збереження зарплати.

Записи до трудової книжки про надання частково оплачуваної відпустки по догляду за дитиною і додаткової відпустки без збереження зарплати не вносяться.

Л. ШЛЬОНОВ,
юрист.

Подружжя Зайцевих працює у Ятинському виробничому об'єднанні «Таврія». Івана Андрійовича знають тут як майстра на всі руки. Тут же трудиться і його дружина Галина Олександрівна. Його саморобний будильник має нині майже кожна нечуюча сім'я.

На знімку: родина Зайцевих.

Текст і фото

Р. СКОВОРОДНИКОВА.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

У ДВОХ ЗАПЛИВАХ

У відкритому чемпіонаті з плавання Узбецького товариства глухих взяли участь також і команди республіканських товариств РРФСР, Литви, Латвії та України.

Ці змагання стали своєрідним оглядом сил кращих плавців країни перед чемпіонатом Європи і показали, що у складі збірної є спортсмени, котрі можуть реально претендувати на найвищі нагороди першості континенту. Зокрема, високих результатів домогся рекордсмен світу серед нечуючих спортсменів, олімпійський чемпіон, киянин Андрій Гаваза.

Б. БУРАКІВСЬКИЙ,
інструктор фізкультури
Київського
облвідділу УТОГ.

СПАРТАКІАДА ВОБ'ЄДНАННІ

В Одеському виробничому об'єднанні «Електрик» проведено спартакіаду «Бадьорість і здоров'я», присвячену 60-річчю утворення СРСР.

Згідно з програмою змагань, в яких взяло участь понад 200 чоловік, відбулися турніри з шашок, шахів, настільного тенісу, кульової стрільби і легкої атлетики. Честь своїх колективів захищали команди ливарно-пресового, механоскладального, інструментального і швейного цехів. В їх складі було 17 першорозрядників і 180 любителів спорту без розрядів.

В результаті проведених змагань загальнокомандне перше місце серед чоловіків посів колектив фізкультури ливарно-пресового цеху. На другому місці — інструментальний і на третьому — механоскладальний цехи.

Серед жіночих команд на першому місці швейниці,

Ю. ГЕР.

Зарубіжний калейдоскоп

Три
гросмейстери

Як ми вже повідомляли, в Пальма де Мальорка (Іспанія) після закінчення командного чемпіонату світу з шахів продовжив свою роботу XIV Конгрес Міжнародного Шахового Комітету глухих (МШКГ). За високі спортивні досягнення в національних чемпіонатах і міжнародних змаганнях було присвоєно звання гросмейстерів глухим Шмідту (Чехословаччина), Заботі (Югославія) і Перейра (Португалія). Їм вручено Дипломи МШКГ. Президент ФІДЕ Фрідрік Олафсон тепло привітав нечуючих спортсменів.

З
книги
рекордів

Навряд книга рекордів Гінесса потребує особливого представлення. Як відомо, до неї заносяться достовірні, тобто цілком підтвержені факти, відомості про будь-які досягнення (відзначимо: далеко не всі рекорди мають спортивний, або близький до спорту характер). З «книги Гінесса», наприклад, можна довідатися, хто найдовше в світі безперервно грав на барабані, або танцював кілька діб підряд без перепочинку і т. ін.

Недавно в західній пресі з'явилося вельми цікаве повідомлення: глухонімий плавець-рятивник Лерой Коломбо з Галвестона (штат Техас, США) протягом своєї служби врятував 907 людей! Досягнення також зареєстровано в «книзі рекордів Гінесса».

Цей рекорд, безумовно, заслуговує поваги, як і сам Лерой Коломбо, котрий помер у 1974 році у віці 69 літ.

З
нак
безправ'я

Наприкінці минулого року у Федеративній Республіці Німеччини вийшла повість Ханні Грєн «Під цим знаком». Автор розповідає про гірку долю сім'ї глухих американців і їх чуючих дітей. Події, описані в повісті, розгортаються в період другої світової війни. Проте твір, звернутий у минуле, актуальний і в наші дні: жорсткий світ капіталізму, світ безправ'я і безробіття завжди був і буде нещадним до інвалідів.

Рецензент газети Спілки глухих ФРН рекомендує глухим прочитати книгу Ханні Грєн, а також звертає увагу на цей зловбодений твір вчителів спеціальних навчальних закладів, працівників соціальних відомств і взагалі широкого читачького загалу.

(За матеріалами зарубіжної преси).

Редактор
П. БУЛАТОВ.

З блокнота репортера

Мелодійні куранти знову зазвучали над старовинними кварталами Львова. «Життя» годинникові, встановленому на 65-метровій башті Бернардинського монастиря ще три століття тому, повернули місцеві умільці. Виконавши унікальні реставраційні роботи, вони дали гарантію його безвідмовної роботи протягом... 500 років.

Вірою і правдою служив головний хронометр міста не одному поколінню львів'ян. Але під час війни осколки фашистського снаряда

зрешетили циферблат, пошкодили механізм, і годинник став. Після марних спроб відремонтувати його, вже було зовсім вирішили замінити механічний фіксатор часу на електронний, та знайшовся майстер. Довідавшись про труднощі, які виникли, слюсар-інструментальник Львівського виробничого об'єднання «Кінескоп» Василь Михайлович Котик сам прийшов у дирекцію міського історико-архітектурного заповідника.

...Більшість людей, за твердженням соціологів, віддають перевагу класичному годинникові з стрілками, з допомогою яких легко «побачити» час, розрахувати його хід наперед до секунди. Світні ж точки електронного годинника показують тільки час минулий. Та й чи ж будуть вони гармонувати з фоном цегляної кладки сімнадцятого століття? Про все це говорив старий майстер, а наприкінці виклав і головний козир: він сам береться «вдихнути життя» у старий годинник.

72-річний слюсар взявся за діло, підключивши до роботи своїх товаришів, спеціалістів з інших підприємств міста. За кресленнями Василя Михайловича в неробочий час вони виготовили необхідні деталі, склали більш як 15-пудовий механізм і підняли його на башту.

У своєму житті Василю Михайловичу довелося мати справу з багатьма годинниковими механізмами, але з таким — уперше. Годинник унікальний: на двадцятиметровому трісці підвішено цент-

перні гирі, на циферблаті — півтораметрові стрілки. Майже місяць майстер підганяв, налагоджував і випробовував у роботі кожен гвинтик, кожну шестірню. І ось роботу закінчено. Заводиться годинник раз на тиждень, йде абсолютно точно.

Піни в центральній частині Львова, оголошений історико-архітектурним заповідником, «відстукують» новий час близько десяти годинників, зроблених майстрами XVII—XVIII століть. На черзі реставрація ще кількох старовинних хронометрів, які повернуть первозданий вигляд міським будинкам середньовіччя та епохи Відродження.

І. АНТОНЮК.

Львів.

ІНДЕКС
60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського общества глухих

Наша адреса: 252150, Київ-150, МСП, вул. Червоноармійська, 74
редакція газети «Наше життя». Телефон 27-21-80